

בדקיות של הכל, בקשר האמונה, נקרא קול דממה דקה, ומשים שהוא המזבח הפנימי שנקשר בקשר האמונה.

מזבח אחר נקרא מזבח חוץ, והפנימי נקרא מזבח ה'. הקדר נקרא מזבח הנחתת, כמו שנאמר (מלכים א, י) מזבח הנחתת אשר לפניו ה' קתן מהכיל וגו'. רבי יוסי אמר מזבחך קתן, (דברים יט) וככליל על מזבחך, שנים. כתוב על מזבחותך לזכרון.

רבי אבא (אחים) אמר, כתיב (שמות י) ויבן משה מזבח וגו', בנגד אותו פנימי בנה את זה, ועל זה נקרא ה' נס. מה זה נס? שרשם את הרשות של אותן הברית תקדושים. שבעה שעםך בא להעביר את הרשות הקדושה מישראל, המזבח הזה עמד בנגדו לנקם אורחה (ירא יט) חרב נקמת נקם ברית. וזה התקינה לישראל רשות קדוש. ומה בנה בנגדה מזבח הפנימי, (מלכים א, יט) קול דממה דקה.

ועל כן, אש פמיד תוקד על המזבח וגו', אש שגמצאת פמיד. ומי היא? האש של יצחק. ואז השם הזה - אדרוי. וכשיסדר עליו הכהן אותך עצים, הוא מתבשם בשם, וקוראים לו בשם הרכמים - יי', וקוראים לה בשם הזה. ולפעמים עומדת כמו זה, ולפעמים עומדת כמו זה. רבי שמעון אמר, שנים כי, והפנימי עומד על אותו אחד שבחוץ, וממנו נזון, ונקשרים זה עם זה. זה קרבן אהרן. (ירא י) רבי חזקיה פמח, (זהלים כמה) צדיק יי', בכל דבריו וחסיד בכל מעשיו. צדיק יי', בכל דבריו, הוא ישבני ארם להתבונן בכבוד ובונם שלא

בדקותא דכלא, בקשר דמהימנותא, אקרי קול דממה דקה, ובגין דאייה מדברה פנימה, דאת קשר בקשר דמהימנותא.

מרבבה אחרת, אקרי מזבח החוץ. ופנימה אקרי מזבח יי'. אחרת, אקרי מזבח הנחתת, פמה דאת אמר (מלכים א, ח) מזבח הנחתת אשר לפניו יי' קטן מהכיל וגו'. רבי יוסי אמר מהכא, (דברים יט) וככליל על מזבחך, תרי. כתיב על מזבחותך לרצון.

רבי אבא (אחים) אמר, כתיב (שמות י) ויבן משה מזבח וגו', לקלבל ההוא פנימה בנה היא, ועל דא אתקרוי יי' נס. מהו נס? דרישים רשיימה דאת קיימת קדישא. דבשעתא דעת מלך אתה לאעbara בא רשיימה קדישא מנינויה דישראל, האי מזבח קיימת לקלליה לנוקמא ההוא נוקמא דאת קיימת, ועל דא אתקרוי (ירא יט) חרב נקמת נקם ברית. וזה אתקנתה להו ליישראל רשיימה קדישא. ומה בנה לקלבל האי מזבח, וקרוי ליה יי' נס. וזה הוא מזבח פנימי, (מלכים א, יט) קול דממה דקה.

ועל דא אש פמיד תוקד על המזבח וגו', אש דאשתחה תדריא. ומאי איה. אש יצחק. וכדין, שמא דא, אדרוי. וכבר יסדר עליה בהנא אינון אעין, אתבסמא בשמא, וקרינן לה בשמא דרחמי, יי', וקרינן לה בשמא דא. ולזמנין קיימת בגונא דא, ולזמנין קיימת בגונא דא. רבי שמעון אמר, תרי הו, ופנימה קיימת על ההוא דלבך, ומנה אתן, ואתקשרא דא בדא.

זה קרבן אהרן. (ירא י) רבי חזקיה פמח, (זהלים כמה) צדיק יי', בכל דבריו וחסיד בכל מעשיו. צדיק יי', בכל דבריו, הוא תניון, פמה אית לוז לבני נשא לאסתכלא ביקרא

יסטו מדריכם החוצה, שהרי בכל יום ויום הדין פלוי בעולם, משומש השולטים נברא ועומד על הדין. וכןן ציריך אכם להשמר מחתאיו, שלא ידע את הזמן שהדין שורה עליו. יושב בכיתו - הדין שורה עליו. יוצאה מביתו החוצה - הדין שורה עליו, ולא ידע אם ישוב בביתו ואם לא. יוצאה לפרק - על אמרת פמה וכמה, שהרי בדיון יוצא כנגדו. זהו שפטותם (שם פה) ארך לפניו יתלק. משום לכך ציריך לתקדים ולבקש רוחמים מלפני המלך כדי שיינצל מן הדיון בשעה שהוא שורה בעולם, שהרי בכל יום ויום שורה הדיון בעולם. זהו שפטותם ואל זעם בכלל יום.

עתה יש לומר, תרי שניינו, והחומרו החברים, אל בכלל מקומות חסיד הוा, כמו שנאמר בדברים^ט קאל הגדל, וזה אוור של חכמה עליונה, ואטה ארמתה ואל זעם בכלל יום. עזוב הפסוק כלל אליו השמות ואחזה בזה. אם כן, לא עומדים החרברים. ועוד, שפטותם (ישעה ט) אל גבור, או שנעמיד אותו בדיון, או שנעמיד אותו ברכחים.

אלék קא שםענו, הרשעים מהפכים רוחמים לדין. שאין לך בכלל אלו כתמים עליונים של המלך הקדוש שלא כלולים רוחמים בדיון, ודין ברוחמים. ורשעים מהפכים רוחמים לוין. אמר לו רבבי יהודה, טוב בנה שפטות אל גבור, אלא אל זעם בכלל יום מהו? שהרי בכלל יום ויום עomid בדיון, בין שפבי העולם וכאים, בין שלא זכאים. לא היה בידנו. באו ושאלו לו רבבי שמעון. אמר להם, ודאי אל זעם בכלל יום, והרי באורך החברים,

demarioron, ולא יسطו מארכיהו לבר. דהא בכל יומה ויום דין תלוי בעולם, בגין דעתם על דין אתררי וקיימה.

ועל דא, בעי בר נש לאסתה מרא מחייבוי, דלא ידע זמנה דיןא שרייא עליוי. יתריב בבייתה, דיןא שרייא עליוי. נפק מביתיה לבר, דיןא שרייא עליוי. ולא ידע אי יתוב לביתה, אי לאו. נפיק לארכא, על אמרת כמה וכמה, דהא כדי דין דין נפק קמיה, הרא הוא דכתיב, (מלחים פה) ארך לפניו יהלך. בגין זה, בעי לאקדמא ולמבעי רחמי קמי מלכא, בגין דישתויב מן דין, בשעתא דשריא בעולם. דהא כל יומה ויום שרייא דין בעולם, הרא הוא דכתיב, (מלחים ז) ואל זעם בכלל יום.

השתא אית למיין, הא תנינן, ואתערו חבריא, אל בכלל אחר חסיד הוा, במא דאת אמר (דברים י) קאל הגדל, ודא נהירו דחכמה עלאה, ואת אמרת ואל זעם בכלל יום, שבקין קרא כלל אליו שמן, ואחד בהאי, אי הabi לא קיימין מילוי. ועוד, דכתיב, (ישעה ט) אל גבור, או נוקים ליה דין, או נוקים ליה רחמי.

אלék הabi שמענא, חייביא מהפכי רחמי לדין. דלית לך בכלל איןון כתרין עלאין דמלכא קדיישא, דלא כלילן רחמי בדיון, ודין ברחמי. וחייביא, מהפכי רחמי לדין.

אמר ליה רבבי יהודה, שפיר בההוא דכתיב אל גבור, אלא אל זעם בכלל יום מהו, דהא בכלל יומה ויום קיימה בדיון, בין בדיון עולם זבאיין, בין דלא זבאיין. לא היה בידיה, אותו שאילו ליה לרבי שמעון. אמר לוון, ודאי אל זעם בכלל יום, והרי באורך החברים,